

УДК 346.9

Ігор Ігорович САПЕЙКО,

курсант групи Ф2-204 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС доктор юридичних наук Пчелін В. Б.

ДО ПРОБЛЕМ ФІКТИВНОГО БАНКРУТСТВА В УКРАЇНІ

Кожне підприємство ризикує стати банкрутом, а особливо в час, коли проблеми в економічній сфері тільки загострюються. Відповідно до ч. 3 ст. 10 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» заява о порушенні справи про банкрутство подається при умові, що за безспірними вимогами кредитора/кредиторів заборгованість становить не менше трьохсот мінімальних заробітних плат і вимоги кредитора/кредиторів не були задоволені упродовж трьох місяців після встановлення строку погашення (у деяких випадках строк може бути змінений).

Трапляються випадки, коли підприємство інсинує своє банкрутство, тобто оголошує фіктивне банкрутство, для фінансової наживи. Визначення терміну «фіктивне банкрутство» міститься в ч. 2 ст. 215 ГКУ, де зазначається, що це завідомо неправдива заява суб'єкта підприємництва до суду про нездатність виконати зобов'язання перед кредиторами та державою. Наприклад, перед тим, як почати процедуру визнання неплатоспроможності, керівники переводять грошові активи на рахунки інших фірм, оформлених на своїх родичів або друзів. При цьому борги компанії списуються, а кредитори ділять лише те, що залишається в результаті ліквідації підприємства. Саме це є завідомо неправдивою заявою. Можна привести ще велику кількість прикладів, але в усіх них є одна мета – це представити юридичну особу таким чином, щоб її визнали банкрутом і не довелося повністю задовольняти вимоги кредитора/кредиторів.

В економічній сфері саме злочини, що стосуються фіктивного банкрутства, є одними з найрозповсюдженіших в Україні і несе велику шкоду кредиторам. Схема з фіктивним банкрутством допомагає злочинцям отримати велику суму грошей. Відповідно до ст. 219 ККУ цей злочин карається штрафом значного розміру. Але це не зупиняє правопорушників і кількість злочинів тільки збільшується. Якщо ж порівнювати з іншими розвинутими країнами, то за всі злочини, пов'язані з банкрутством, «зразковий» КК США встановлює відносно м'які покарання – до одного року тюремного ув'язнення. При цьому, уряд штатів встановив за банкрутство більш суворі покарання. Кримінологи пов'язують це з тим, що збільшується кількість тяжких банкрутств і сума збитку від цих злочинів. За даними судової статистики в США, з усіх справ, розглянутих у судах з питань банкрутства, 80–85 % закінчуються реорганізацією підприємств, 15–20 % – їх ліквідацією, і тільки по 1,1 % винні в умисному банкрутстві залучаються до відповідальності. До факторів, які лежать в основі банкрутства, відносяться: недбалість – 2 %, зловживання – 1,5 %, лиха – 0,9 %, професійна некомпетентність – 93,1 %, інші – 2,5 %.

Проблематика фіктивного банкрутства в Україні в тому, що її визначають по матеріальній шкоді, яку побачити одразу не можливо і справа може затягнутися на декілька місяців чи навіть років, да і відсоток доведення, що банкрутство фіктивне – мізерний, тому найчастіше не беруться навіть за цю справу. Також проблемою є те, що арбітражний керуючий, який повинен займатися перевіркою підприємства стосовно справи про банкрутство, не прагне виявити чи справді підприємство втратило платоспроможність та чи можна вважати банкрутство фіктивним. Окрім цього, фіктивні банкрутства можна пов'язувати з рядом інших злочинів, таких як: надання хабаря (наприклад, арбітражному керуючому, що перевіряє підприємство), ухилення від податків і зборів та інші.

Одержано 17.04.2018

УДК 347.952

Ірина Миколаївна МЕЛЬНИК,

слухач магістратури групи Ф1-102м ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Завальний М. В.

ПРОБЛЕМИ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ АДМІНІСТРАТИВНИХ СУДІВ

Проблема виконання судових рішень адміністративних судів на сьогоднішній день залишається досить актуальною. Конституція України чітко визначає, що одним з основних прав громадянина є право на судовий захист. Зокрема в статті 124 Конституції України зазначено, що судові рішення є обов'язковими до виконання усіма органами державної влади, місцевим самоврядуванням, їх посадовими особами, об'єднаннями громадян та іншими організаціями, громадянами та юридичними особами на всій території України. Але, на жаль, на практиці це мало коли виконується.

Беручи до уваги статистику за минулий рік в Україні було виконано всього на всього 8 % судових рішень адміністративних судів. І як би сумно не звучало, але це значно знижує довіру громадян до судової системи і до держави загалом. Адже однією з основних засад судочинства є обов'язковість виконання судового рішення. Саме ця засада є запорукою ефективності правосуддя.

Законом передбачається такі способи виконання судових рішень як добровільне та примусове виконання судового рішення. І, як показує практика, зазвичай виконання рішення відбувається саме у примусовому порядку, який здійснюється через державну виконавчу службу України та приватних виконавців, які були запроваджені в нашої державі не так давно.